

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravnništvo: Kolodvorske ulice števil. 16. — Z urednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopisi se ne vračajo. — Inserati: Šeststopenjska petič-vrsta 4 kr., pri večkratnem poštovanju daje se popust — Velja za Ljubljano v upravnisti: za celo leto 6 gl., za pol leta 3 gl., za četrt leta 1 gl. 60 kr., na mesec 50 kr., pošiljatev na dom velja mesečno 9 kr. več. Po pošti velja za celo leto 10 gl., za pol leta 5 gl., za četrt leta 2 gl. 60 kr. in za jeden mesec 86 kr.

Štev. 80.

V Ljubljani v petek, 10. aprila 1885.

Tečaj II.

O dolenski železnici.

Ko smo v številki 74 in 76 našega lista prinesli pod gorenjim naslovom dva od deželnega poslanca g. prof. Šukljeja pisana članka, nam pač ni bilo na misli, da bomo čez tako malo časa morali vračati se k istemu predmetu. Še manj pa se nam je tedaj sanjalo o razlogih, iz kojih se nam danes potrebno zdi, da spregovorimo še nekoliko besedij v tej zadevi. Kakor namreč pozvemo, uporabljata se ta dva članka v nekaterih krogih kot sredstva za agitacijo proti pisatelju, ki je ob enem poslanec dolenskih mest in trgov v našem deželnem zboru.

Da govorimo resnico, ta novica iznenadila nas je in osupnila! Upali smo, da je g. deželni poslanec s tem storil uslugo svojim volilcem; bili smo prepričani, da bodo Dolenci svojemu deželnemu poslancu hvaležni za to, da je nekoliko luči prinesel v zadevo, ki je za njo toliko važnosti. Zdaj pa moramo naenkrat čuti, da so nekateri ravno v teh dveh spisih našli orožje, s katerim delujejo proti njemu pri njegovih volilcih! Ne hoté prášali smo se, kaj je vendar v teh člankih tacega, da se ljudje spodtikajo ob nja, kje je kak stavek, kojega vsebina se ne zлага z interesi dolenske strani? Prebirali smo in prebirali, a odgovora si na svoje prašanje nismo mogli dobiti. Popraševali smo potem tudi pri družih, od kojih smo za go-tovo razjasnenja pričakovali, ter prosili jih, naj nam stvar vendar razložé, katere ne umemo sami — a odgovora tudi tu nismo dobili!

To nas bi moralo pač navdati s prepričanjem, da omenjena članka ne hranita v sebi nič slabega in nič tacega, kar bi se g. pisatelju dalo očitati, a ker oni skrivni glasovi še niso potihnili, ker se na tihem še vedno ščuje in hujska, ne preostaje nam drugzega, kakor da se vrnemo k stvari še

enkrat in da jo vznova preiskujemo in razmišljujemo. Da nam je to lažje in da si čitatelji lahko napravijo sami svojo sodbo, bodi nam dovoljeno, da posnamemo najvažnejše točke iz dotičnih dveh člankov. Profesor Šuklje govori v glavnih potezah takó-le: Najvažnejša pridobitev v gmotnem oziru, za katero je zlasti kranjskim Slovencem napenjati vse sile, je vsekako dolenska železnica. Storil sem tedaj le svojo domovinsko dolžnost, ako sem te dni oglašil se in poprašal pri merodajnih dostojanstvenikih, kaj da se je nadejati v tej zadevi. Po razgovorih, ki sem jih imel, prejel sem utis, da se bode stvar dala dognati. Zastonj se je vendar nadejati, da nam bode država sama na svoje troške gradila dolensko železnico. Pač pa je vlada pripravljena, izdatno podpirati lokalno železnico, ako se namreč od strani interesentov in dežele dejanjsko kaj izdatnega stori v isti zadevi. Glavna proga imela bi iti od Ljubljane na Novo Mesto proti hruškovi poti, od tam na Zelenko, zala Kočevje in Ribnico z Ljubljano. Železnica se bode gradila, ako vsi poklicani faktorji, od vlade počenši do zadnje kmetske občine, od državnega poslanca, do priprostega vaškega župana svojo dolžnost storé v polni meri.

To so glavne misli obeh člankov. V posameznosti se ne spuščamo, dasi so dokaj zanimljive. A sedaj prašamo, kaj dotičnikom pri vsem tem ne dopade? Ni-li morda prav, da se deželni poslanec dolenskih mest in trgov briga za dolensko železnico? Ni-li prav, da se je kot poslanec podal k merodajnim krogom, da poizvé, kako stvari v tej zadevi stojé? Ali je morda napak, da je možem, ki stojé na vladnem krmilu, brez ovinkov odkril potrebe in želje svojih rojakov in da je na mestu, od katerega jedino je pričakovati pomoči v tej zadevi, izrekel prošnjo, naj se na te potrebe, na te želje ozir jemlje? In konečno, ni bilo

li morda prav, da je vsem, ki so pri tem interesirani, odkritosrčno povedal, kak vspeh da so imeli njegovi koraki ter jim odkril, katero pot da morajo nastopiti, ako sploh hočejo dospeti do svojega smotra?

Ta vprašanja naj naši čitatelji, zlasti iz dolenske strani, dobro premislijo, na ta vprašanja naj mirno, brez predsodka odgovoré, in prepričani smo, da pridejo do istega rezultata, do istega zaključka, kakor mi. Mi vsaj odkritosrčno in brez ovinkov povemo, da so nas pojasnila gosp. deželnega poslanca prof. Šukljeja navdala z zadovoljnostjo. Mi nimamo razloga, skrivati svojega veselja nad tem, da je prof. Šuklje ta kratek čas, kar biva na Dunaji, tako dobro porabil v prid svoje domovine s tem, da je tako važno vprašanje, kakor je zadeva o dolenski železnici, zopet v tók spravil na najmerodajnejšem mestu, in prepričani smo, kolikor prof. Šukljeja poznamo, da to pri svoji vestnosti in vnetosti za vse, kar je v blagor njegovim rojakom, ne bode prej miroval, dokler se v tem oziru ni kaj doseglo. Mi se pa tudi nad tem veselimo, da je gosp. deželni poslanec Šuklje brez vseh olupšav in naravnost odkril, kaj je Dolencem v tem oziru pričakovati in kaj ne, in da je stopil pred svoje rojake z resnico na dan, da njih samih namreč čaka pri tem mnogo požrtvovalnosti, mnogo truda! Je-li morda ravno to, kar nekaterim ne ugaja? Jim morda ravno ta odkritja niso prišla ob pravem in ugodnem času? — Toda dovolj! Teh vprašanj za sedaj še nečemo preiskovati. —

Boj v Osrednji Ameriki.

Dan za dnevom dohajajo evropskemu občinstvu obširna poročila iz bojišč v Aziji in Afriki. Naravno je, da vzbujajo vesti o onih krvavih igrah

Listek.

L i z i k a.

(Po Zschokkeju. -o-)

(Dalje.)

Dobra starka ni vedela, pri čem da je, ko čuje imenovati moje in mojih starišev ime in druge, nji uže več ali manj znane podrobnosti, kojih sem omenil. To je božja volja! vzklíkne, in pomaga tako tudi meni iz zadrege. Vedela nisem, kaj čem začeti zaradi gospodove zapuščine. Jaz sem slaba in nevedna ženska, Vi razumete te stvari boljše. Vredite jih Vi, saj Vi ste njegov sorodnik!

Zato nisem pooblaščen, pravim; ali ni zapustil oporoke?

Tistega dné, ko sem morala sežgati pisma, naročil mi je, da naj odprem po njegovi smrti nek zapečaten zavitek, kojega bodem našla v skrinjici sekretarjevi. Hotela ga pa nisem brez priči odpreti in — bala sem se tudi.

Tako je pripovedovala in prinesla mi je zavitek, ki je bil nanjo nasloven. Moral sem ga od-

preti. Notri bilo je zánjo nekaj vrstic s podpisom: „Karol Vidmar“, zaznamek cele njegove lastnine, oporoka in pismo na nekega notarja v mestu.

V oporoki volil je polovico svojega premoženja srenjskim revežem, ostalo, in vrhu tega še hišico s pohištvom, svoji dosedanji služabnici Meti Besson v hvaležno plačilo njene dvajsetletne zvestobe. Ono imetje pa, ki je je podedoval po svoji ženi in njeni materi, zapustil je — in pri tej priliki zaznamenuje me z imenom — bratrancu svoje žene, ako še živi, ali pa njegovim dedičem. Ko bi pa ti uže pomrli, pripade vse vbogim.

Na ta redki način prišel sem nepričakovano v ožjo dotiko z nesrečnim možem, z njegovo mlado soprogo in z lastno otročjo dōbo. Bil sem sedaj lastnik sv. pisma, znanega mi naslonjača in družega starinskega orodja, kar me je le preživo spominalo davnih, zlatih časov. Posebna svetinja pa mi je bila knjiga. Obseval jo je blesk najzgodnejših spominov, onih najčistejših in najnedolžnejših otročjih radosti in čutov. Presrečno sem jo pritisnil na ustna, kot bi mi njena navzočnost

pričarala zopet nazaj izgubljeni raj in bi me izbudila iz dolzega in težkega spanja.

Med tem, ko sem vredoval z beležnikom in sodnijo dedščino, vzel sem Meto k sebi. Ko je pa imela čez nekaj tednov povrniti se na posestvo, ki jej je po oporoki pripalo, postala je zelo potrtá. Vselej se jej je vračala notranja bolest, kadar je stopila v hišo ranjkega. Videl sem, da bi vedno ponavljajoče se žalovanje za izgubljeno osebo, na kojoj jo je vezala dolga in vdana zvestoba, spravila pošteno starko le prezgodaj pod zemljo. Ni se pomirila, predno jej nisem obljubil, da se preselim tudi jaz v njeno tiho stanovanjšče in da jej čem nadomestovati njenega nekdanjega gospodarja. In tako bil sem tudi jaz na dobičku; bilo se mi ni treba ločiti od zvestega psička, ki je bil najin skupajšen prijatelj. In trudila sva se oba, da bi pozabil kolikor mogoče svojega prejšnjega gospodarja.

Ko sem se preselil v novo stanovanje na griču, postavil in uvrstil sem v onem delu poslopja, ki je bil zame odločen, pohištje tako, da je bilo kolikor mogoče podobno stanovanju umrle mi tete

pri nas splošno zanimanje, če tudi je bojno polje tako ogromno daleč od našega kontinenta: dogodki v Tonkingu in v Sudanu vplivajo merodajno na domače razmere dveh mogočnih evropskih vele-sil; sreča in nesreča borečih se polkov odločuje politiko v domovini. Ker moderni svet ne pozna nobenega razdalja več, pridejo poročila iz onih krajev skoro prej do nas, nego se ohladé trupla palih bojniki — in ravno tako hitro vršé se spremembe v domovini. V Tonkingu rani sovražna krogla višjega poveljnika, in kineške čete podé zbegane ljudovladine polke nazaj — uže se raz-lega glas o tem porazu po vsej Franciji in omaje temelj vladi njeni; ministerstvo izgine z odra, kakor zmagane čete raz bojno polje. V daljnem Sudanu ljuto napadajo brabri Afrikanci angleške kolone in bijejo boje, v katerih se evropska vojna taktika komaj obdrži na površji; še se morebiti ni smodnikov dim razpršil nad teriščem, uže se kažejo na bregovih Temze važne posledice, in an-gleški politiki morajo vravnati svoje početje po gibanji britanskih polkov sredi afrikanških pustinj. Zato je pač razumno, da se briga ves evropski svet za vojne v dalnjih zemljah, in da nimamo tolikega interesa za dogodke, ki neposredno ne posegajo v razmere našega kontinenta.

Taki dogodki so oni, ki se vršé zadnje čase v Osrednji in Južni Ameriki. Tam se nahaja celo število večjih in manjših ljudovlad, ki so bilo ne-kdaj španjska last, pozneje pa so si pridobile samostalnost. Le-ta pa jim ni prinesla posebnega blagoslova; večne vojne in vedne revolucije so tam na dnevnem redu in zmiraj bolj se obistinuje znani izrek, da je normalni stan srednje- in južno-amerikanskih republik — domača vojska! Prebi-valci teh držav živé tako rekoč od boja in kažejo svetu, da se v njihovih žilah zares pretaka indi-janska bojaželjna kri. Vender običajno prelivanje krvi malokdaj doseže posebno važnost, in svet navadno še ne zvé o prekucijah, ki se redno jav-ljajo v onih zemljah. Sedaj pa se poroča o bolj pomembnih dogodkih, ki v tem svetu golé krik-kroge ter izzivali mehikansko republiko in zavezne severne države, o dogodkih, katere je provzročil predsednik guatemalske republike, general Barrios. Ta mož, ki je bil svoje dni notar, po-zneje pa se je poprijel politiziranja in vojevanja, stal je uže 12 let na čelu ljudovlade kakor skoro absolutni vladar. Z drakonsko oostrostjo je povsodi postopal, kjer je bila njegova moč v nevarnosti. Na stotine ljudi je spravil pod meč, ker so bili nasprotniki njegovega predsedništva. Na drugi strani pa je tudi z nenavadno energijo in goreč-nostjo reformiral in uredil upravo, skrbel za po-vzdigo živinoreje in poljedelstva, podpiral razvoj ljudske omike in ustanovil mnogo šol po vseh po-krajinah prostrane države. Tako se mu je posre-čilo, celih 12 let se obdržati kot samovladar in narekovati deželi zakone svoje. A čem bolje si je

utrdil „prestol“ predsedniški, tembolj je rastlo možu slavohelepe in želja po večji moči. Uže dalj časa je sanjari o zvezi republik Osrednje Ame-rike. Med Mehiko in Kolumbijo leži pet deloma silno prostranih ljudovlad: Honduras, San Salva-dor, Nikaragua, Kostarika in Guatemala. Posled-nja naj bi postala voditeljica republikanske zveze in vstvarila naj bi se sredi Amerike mogočna država, kateri predsednik bode Barrios! Libe-ralna stranka v vseh imenovanih ljudovladah na videz ni bila sovražna takim centralističnim ten-dencijam, in poln zaupanja nanjo je Barrios prav nepričakovano izdal proklamacijo, v kateri dekretuje združenje peterih držav. „Po dolgem premišljevanji — pravi predsednik — sem se od-ločil, da se proglasim glavarjem republike guate-malske in osrednje-amerikanske. Ob enem si pridenem naslov „Najvišji vojni poveljnik“ Osred-nje Amerike in prevzamem absolutni komando. Kdor je zoper to, je izdajica narodne stvari in ravnal bom z njim, kakor se izdajicam spodobi. Jaz zahtevam dalje, da se me oklenejo vsi urad-niki, častniki in vojaki Osrednje Amerike; povi-šanje v službi, dekoracije in vestno plačevanje smejo vsi pričakovati. Vse obravnave o ozemljih, mednarodne pogodbe, posojila in druge zaveznosti osrednje-amerikanskih držav razveljavim.“

To proklamacijo poslal je Barrios 6. marcija omenjenim ljudovladam in naravno je, da je pro-uzročila nepopisno razburjenje. Skoro nihče se ni oglasil za predrznega guatemalskega tirana in v nobeni državi ni hotel predsednik kar meni nič, tebi nič prepustiti svoje mesto Barriosu. Navdušen sprejem, katerega je poslednji pričakoval, je povsodi izostal in sosedje, koje je hotel Barrios spraviti pod-sé, jeli so se pripravljati za upor. Dné 14ega marcija je kongres republike San Salvador sklenil vojno zoper guatemalskega usurpatorja; Nikaragua in Kostarika sledili ste temu zgledu in v naglici sklicali svoje vojske v orožje. Samo država Hon-duras se je izrekla za unijo.

Zbral je svojo vojno in se pomikal proti mestu San Salvador, katerega je zasedel in v kojem je imel prvič priliko kaznovati narodne „izdajice.“ A v tem času bila je napadena država uže pri-pravljena. Prišlo je do ljutih bojov, v katerih Bar-rios ni imel sreče. Bil je tepen in ko se je zopet nekoliko ojačil, zgubil je v novi bitki pri Chal-huapi. Brzjav nam poroča, da so našli razbit pred-sednikov meč na krvavem polji in pozneje tudi truplo nesrečnega moža.

Tako je v naglici ugasnila zvezda Barriosova. „Strt in zlomljen meč“ — kakor peva pesnik, je konec velike igre, koje je pričel guatemalski pred-sednik, in sanje o združenji osrednje-amerikanskih držav v jedno skupno celoto zginile so v malih dneh. Zmagonosni San Salvador sklenil je uže mir z Guatemalo, in senat poslednje republike je slo-

vzgoji le preveč spozabil v veselji, kolikor mogoče vzbuditi domišljijo mlademu dekletu; in težko je pričakoval zgodnjih sadov. A to vplivalo je slabo na dekliško narav, ki je bila uže sama po sebi jako občutljiva in živa. V letih, ko so njene druž-nice še veselo in brezskrbno skakljale okolo mater in se igrale s punčikami, prebiral je uže pesnike in polnila si dušo s podobami in čutili, s kojimi se sprijaznimo še le v zreli mladosti. Prenapeti duh razvijal se je v škodo nežnih telesnih močij. Ko jej umre oče, bila je stara komaj deset let, in uže tedaj bilo se je bati, da je trajna tuga in žalost ne spravita za očetom v grob. Hranim še njeno podobo iz tistega časa. Obraz je poln mi-lobe in plemenitosti. Toda žareče, izrazne oči, otožno nasmehnena ustna in resnoba, ki se jej bere na mirnem čelu, le preočito opominjajo, da je to dete uže prehitelo svojo starost in da jo bodo le prezgodaj umorile globoke in goreče strasti.

Po soprogovi smrti zapustila je moja teta Zürich in se naselila v Genfu, da bi živela bližje svojih sorodnikov in posebno moje matere. Tu vzgojevala je svoja dva otroka in previdno je

vesno razveljavil proklamacijo svojega bivšega vla-darja. Zato je upati, da se vrne kmalu mir v tiste kraje, vsaj oni „mir“, kakeršnega so navajeni strastni in bojaželjni mogotci Osrednje Amerike.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Dan, kedaj se bode zaključil državni zbor s prestolnim govorom, še vedno ni natanko do-ločen, najbrže med 18. in 20. aprilom. Iz Levova se poroča, da se bode predsednik poslanske zbor-nice dné 15. t. m. podal na Dunaj.

Predvčeranjim imeli so v Pragi pod predsed-stvom grofa Salma volilci liberalnega veleposestva shod, katerega se je udeležil tudi knez Carlos Auersperg in več državnih poslancev izmed vele-posestnikov. Sklepalo se je o sestavi krajevnih volilnih odborov. Razgovarjalo se je tudi o kom-promisu gledé volilnega okraja Liberec, vender se to vprašanje definitivno ni rešilo.

Zagrebska trgovinska zbornica vložila je nujno prošnjo pri ogerski vladi za gradnjo zvezne železnice Barcs-Vrbovec, ker bi so ta železnica izmed vseh ogersko-hrvatskih najbolje rentovala ter bi bila za povzdigo hrvatske trgovine velike važnosti.

Tuje dežele.

Angleška admiraliteta je zaukazala, naj bodo pred kratkim naročene ladije pripravljene, da mogó naložiti 15 00 vojakov. Dvatisoč mož do-bilo je povelje, naj odidejo v Indijo, da dopolnijo rezervne polke. V Nepal postavilo se je Angležem 15 00 mož na razpolaganje.

„Times“ govorijo o potovanji princa in prin-cesinje Waleške po Irski ter sklepajo, da bode ta obisk imel kot posledico pomirjenje. S tem ob-iskom se hoče pokazati, da kraljeva obitelj ne pozna nobenega razločka med jednim in drugim delom združenega kraljestva.

Z ariskega vojsca se poroča, da so An-gleži neovirano zaseli Handub med Berberom in Suakimom. S to pridobitvijo odprli so si Angleži pot in zdaj menijo, da jim bode možno polastiti se Sinkata. — O Osmanu Digni poročajo ogle-duhi soglasno, da se je s svojimi pristaši umaknil na gore med Erkovitom in Sinkatom. Desetletni sin Osmana Digne je bil baje tudi vstreljen, ko je v boji dné 24. in 25. marcija navduševal vo-jake. Angleži pričakujejo, da se jim bode več rodov v notranjem vdalo.

Brzjav donesel je resna poročila iz Azije. Rusi sprijeli so se z Afganci in boj bil je zelo hud, kajti obležalo je na bojišči 500 mrtvih. To poročilo vzbudilo bode gotovo v Angleški veliko vznemirjenje. Kaj se bode zgodilo — kdo bi mo-gel uže zdaj določiti?

takrat, ko sem zahajal k nji še kot dete. Čez dolgo časa začel sem živati veselje, da bivam zopet v družini, ki vgaja mojemu duševnemu stanju. Tudi Meta zvedrila se je znova, ker tudi nji priljubilo se je novo življenje, koje se je stri-njalo z njenimi dosedanjimi navadami. Saj nji je bila prava potreba, žrtvovati se za druge; zvesto služiti svoji gospodi in vdano skrbeti zánjo, to bil je njen poklic in pri tem pozabila po polnem náse. S tem podelila je svojemu stanu plemenitost in ono čast, koje pogrešamo le prepogostoma pri onih, kojih naloga, je zapovedovati.

Med podedovanimi rečmi našel sem tudi pisma stare tete in zraven njih ona njene hčeri in go-spoda Vidmarja. V prostih urah jel sem jih potem vredovati; in kadar sem jih prebiral, vtopil sem se po polnem v življenje teh dveh blagih src. Ker sem povest o njima uže pričel, naj jo do-polnim, kolikor mi je mogoče in znano.

Lizika porodila se je v Zürichu. Ondi tekla so jej prva leta mladosti. Oče njen bil je vrl mož, poln blagih lastnostij. Ljubil jo je iskreno in skrbno gojil in vzbujal je bogate naravne darove v mladi duši. Vender pa se je v kljub vsej previdni

skrbela, da se je prerani in urni razvitek hčerin bolj zadrževal, oni sinu pa tembolj pospešil. Tega učil je risati mlad učitelj, ki je bil zelo reven, pri tem pa jako izobražen in nadarjen. Le-ta bil je Vidmar. Lizika vdeleževala se je večkrat pouka. V vsem, kar je pravil on, našla je mnogo več pouka in duševne hrane kot v suhoparnih po-drobnostih, s kojimi so jo nadlegovale njene učiteljice. Polagoma pa se je ono zanimanje, ki jej je iz prva vzbujal pouk, raztegnilo na mladeniča samega. Rada povprašuje ga to in ono in pazno posluša njegovo sodbo. Njega pa je jasni razum in mili značaj zale učenke očaral in v dolzih po-tezih je srkal sladki strup strastij, kojih si samemu sebi ni upal odkriti. Moja teta je to otročjo na-klonjenost gotovo zapazila. A ona bila je najboljša mati in mislila je, da je našla v mlademu možu najvrednejšega, ki bi imel pridobiti si srce njene hčerke in postati najboljši porok njene sreče.

Lizika bila je stara kacihi štirinajst, Vidmar pa devetnajst let. Ljubila sta se pa uže iskreno, in njijini srci navdajala je ona nežna čistost, ki podaja ljubezni čudovito moč in silo. Iz necega tetinega pisma sem razvidel, da sta si oba v pri-

Dopisi.

Z Notranjskega dné 8. aprila. (Izv. dopis.) Ves minoli teden smo imeli vreme, katero se za mesec april ne spodobi. Ves Veliki teden je bil zelo mrzel in zadnje dni je tudi deževalo. Le soboto se je zvedrilo in marsikdo je mislil, da bo imel prav prijetno Veliko noč. Pa ravno nasprotno se je zgodilo. Veliko nedeljo je bilo deževno, mrzlo in burja je brila, da ni bilo nikamor možno iti. Res prav slabo in grdo vreme je bilo in marsikdo se bo še pozneje na té praznike spominal. Pa še slabši nego minuli se obnaša tekoč teden. Torek in četrtek sneži na vse pretege. Sedaj bi bilo uže čas, da bi ne snežilo, ker zima nam je odšla in delo na polji bi se imelo uže vršiti. Živina bi se morala kmalu na pašo goniti, pa še po senožetih in pašnikih sneg leži. Tudi mnogo kmetov toži, da jim za živino krme zmanjkuje, ker zima je bila dolga, senó je pa zdaj precej drago.

Obdelovanje polja bo tudi hudo zaostalo, minuli mesec je bil ves grd, saj sušec ni skoro nikdar lep, in še sedaj snežuje, ko bi moralo uže vse zeleneti. Zares! prav lepo in pomladansko vreme imamo.

L. F.

Razne vesti.

(Med nedolžnimi.) Car Nikolaj obiskal je nekdanjo jetnišnico v necem mestu in ko vidi pred sabo veliko krdelo zločincev, pride mu na misel, da jamo posamezne spraševati, kaj da so nagodili. „Zakaj si ti v zaperu?“ prša prvega. „O čisto po nedolžnem, veličanstvo,“ odgovori vprašani ter se vrže pred carjem na kolena. „Bila je cerkev oropana in obdolžili so tega zločina mene, dasi o njem ničesa ne vém.“ — Cesar obrne se od njega proč in popraša drugega: „In ti, zakaj si ti zaprt?“ — „Tudi po nedolžnem, veličanstvo! Dobili so v obližji naše vasi ubitega in oropanega krošnarja — meni bi niti v sanjah ne bilo kaj takega na misel prišlo . . .“ — „Pa ti?“ prša car zopet tretjega. „Sama hudobnost mojih sovražnikov spravila me je sem, veličanstvo! Moj sosed podtaknil mi je ponarejen denar in prijeli so me, da-si sem nedolžen kot otrok!“ — Carju se je videlo, da ga te jeremijade nedolžnih jetnikov dolgočasijo, za to pregleda hitro celo vrsto in ko vidi med zločinci mladega, raztrganega cigana, prša še njega: „No, ti mladič, ti si se vé tudi po nedolžnem zaprt?“ — „O ne, veličanstvo!“ odgovori ta, „jaz trpim zaslužen kaznen. Ukradel sem namreč nekemu trgovcu njegovega konjiča.“ — „Konjiča si ukradel!“ ponavlja car smehljaje in se potem obrne proti nadzorniku jetnišnice, rekoč: „Tega hudobneža spustite mi takoj ven. Med tako pravičnimi in nedolžnimi ne sme nadalje ostati, če ne pokvari mi še celo družbo!“

prosti nedolžnosti svoja čutila tudi razodela in si večno zvestobo obljubila. Dekle obstalo je to tudi materi, in ta pisala je Vidmarju resno in prizanesljivo pismo. Ni mu pobijala z nespametnim očitanjem poguma, kar bi ga storilo le nezaupnega in tem bolj razburjenega. Ljubeznivo poučila ga je, kaj da zahtevajo okoliščine in dostojnost; razjasnila mu je njegovo stanje in kako varčnim da je treba biti nasproti rahločutni naravi mladega dekleta. Nikakor se ni zavezala s kako neprenagljeno obljubo in dala je pri vsem tem razvideti, da bi to zvezo le dosegel, kadar bi dospel do onega častnega mesta v človeški družbi, ko bi bode priboril z vztrajnim napredovanjem v umetnosti, kateri se je posvetil. Ni se torej čuditi, da je od sedaj njijina ljubezen, po tem tako modrem kot dobrovoljnem materinem opominu le pomirovana, brez kalenja in viharjev, tiho in nevidno dospela do one kreposti, ki podre naposled vse nasprotno sile časa in usode.

Vidmar, kojemu se je na ta način vnelo upanje, posvetil se je z neumorno delavnostjo svojemu poklicu. Ljubezen in — slavoohlepnost vzplamteli ste v njem gorečo željo, doseči vrhu-

Domače stvari.

— (Imenovanje.) Davkarski pristav Fran Sajc imenovan je provizornim davkarskim nadzornikom s sedežem pri c. kr. okr. glavarstvu v Črnomlju.

— (Gospod baron Alfred Winkler) na Reki, sin gospoda deželnega predsednika, počuti se uže bolje. Vročina se je znatno pomanjšala.

— (Volitev provincijala.) Pri slednjem kapitelju oo. franciskanov v Ljubljani so oo. defintorji o. Evstahija Ozimeka izvolili naslednikom umršemu provincijalu o. Bonaventuri Sellu.

— (Mestni odbor ljubljanski) ima danes zvečer ob 6. uri redno javno sejo v mestni dvorani. Po javni je tajna seja.

— (Slovensko pisateljsko društvo) imelo je minolo sredo popoldne v čitalniški dvorani občni zbor. Zbor bil je mnogobrojno obiskan. Predsednik, državni poslanec dr. Vošnjak pozdravil je navzočne ter se jim zahvalil za obilo udeležbo. Društvo je bilo ustanovljeno l. 1872., potem pa je kmalu zaradi pomanjkanja članov in predsedništva opešalo. Društva namen naj ostane zdaj isti, kakeršen je bil prej, da se namreč podpirajo slovenski pisatelji in njih družine. Društvo šteje zdaj uže 60 članov, in med temi je kot ustanovnik pristopil tudi deželni poslanec gosp. Mihael Vošnjak s 50 gld. — Predsednik je omenjal, da treba društvu prenameniti pravila ter voliti nov odbor. Pri točki, kako naj bi se imenovalo društvo, vnel se je daljši razgovor, ker so nekateri gospodje članovi navetovali druga imena temu društvu. Konečno vsprejel se je predlog, da se društvo imenuje: „Društvo v podporo slovenskih pisateljev in njih rodbin.“ — Letnina za pravo ude se je določila na 3 gld., za podporne ude na 2 gld. — Gosp. prof. Levce predlaga, naj se mestu 9 voli zdaj samo 8 odbornikov, kateri naj bi stanovali v Ljubljani ali vsaj v bližnji okolici. Daljši predlog g. prof. Levca, naj bi odbor sam volil predsednika, namestnika, blagajnika in tajnika. Ta predlog se vendar sprejme s spremembnim predlogom g. Hribarja, naj predsednika voli občni zbor, druge pa izvoli odbor sam med seboj.

Gosp. dr. Ivan Tavčar je predlagal, naj v slučaju, če društvo razpade ali se razpusti, premoženje društva pripade „Matici Slovenski“. Predlog se je vzprejel. — Na to se je vršila volitev in izvoljeni so bili: dr. Vošnjak predsednikom, prof. Levce podpredsednikom, prof. Seneković tajnikom, podžupan V. Petričič blagajnikom. Dalje so bili izvoljeni v odbor: Ivan Hribar, prof. A. Raič, prof. Makso Pleteršnik, dr. Ivan Tavčar in dr. H. Dolenec. Prenarejena pravila predložila se bodo v potrditev; ko bodo potrjena, skliče se občni zbor.

— („Literarno-zabavni klub“) ima jutri zvečer ob 8. uri svoj jour-fixe v hotelu „pri Maliči“.

— (Slovensko gledališče.) V nedeljo dné 12. t. m. bode slednja slovenska predstava, in sicer na korist igralk gospodičen Vrtnikove, Zvonarjeve in gosp. Danila. Predstavljali se bodo „Banditje“,

nec v svoji stroki. Čez malo let uže zaslovelo je njegovo ime tako, da so mu vsi, ki so ga poznali, prorokovali najsijajnejšo prihodnost. A on si ni dal počitka. Vstvariti si je hotel usodo, ki bi bila vredna dekliča, in ta množila mu je s svojo žarečo fantazijo navdušenje za vse, kar je veličastno in plemenito. Njeni duši spojili sti se po polnem v jedno, tako da je bivala v obeh le jedna misel, le jeden čut; nista si delala več obljub in priseg neprelomljive zvestosti, mirno in zavestno le zrla sta v prihodnost, naj si bode kakeršna si hoče. Previdna mati ni brez strahu zapazila, da sta postali te dve mladi življenji čisto zavisni jedno od drugega. V dokaz temu so neke vrstice, koje jej je pisal Vidmar, ko mu je znabiti razodela vznemirjajočo misel: kaj da se zgodi iz nju, če se jednemu pripeti kaka neizgoda. — Kaj neki? piše jej tu, ni li človek, pol božje kreposti, vzvišen nad silami nature in sovražne usode; nad veseljem in revami življenja? — Kaj neki — če bi naju doletelo, kar je ljudem najgrozovitejše — ločiti se v smrti! — Je-li tako britkostno, če se preseli jeden izmed naji prej v nebeške višave? Duše žive večno! Jedna hiti naprej v svoj dom in tam-

veseloigra v štirih dejanjih. Spisal Roderich Benedix, poslovenil J. Kalan. Nadejemo se, da bode ta večer slavno občinstvo z mnogobrojno udeležbo pokazalo omejenim igralcem svoje priznanje.

— (Vreme.) Skoro ves ta teden imeli smo neprestan dež. Danes dopoldne stoprv se je zjasnilo in zopet je sijalo prijazno gorko pomladno solnce. Obetali smo si uže lepe dneve, a radost je trajala le malo časa. Takoj popoldne stegnulo se je nebo, prepregli so jd črni oblaki, z dalje tam začulo se je votlo grmenje in okolo 1. uri popoldne jelo je zopet deževati, med dežjem pa se je vsula precej debela toča.

— (Požarna kronika.) Iz Krškega se nam z dné 7. t. m. piše, da je dné 1. t. m. ob eni uri popoldne nastal ogenj v hlevu Matije Zupana na Glini št. 31, ki se je vsled sape s tako hitrostjo razširil, da je bila v kratki četrt uri upepeljena hiša in vsa druga gospodarska poslopja, namreč en hlev, en svinjak, dva kozolca in kašča. Zgorelo je tudi vse pohištvo, obleka in živila. Razen tega storila sta konec v ognju dva živinčeta in trinajst prešičev. Nevarnost bila je velika, da se požar tudi na poslopja bližnjih sosedov razširi, kajti hiša posestnika Antona Repovša bila je začela uže goreti, in le požrtvovalnemu delovanju nekaterih mož zahvaliti se je, da se je ogenj o pravem času še vdušil. Pogoreli ni bil zavarován. Škoda, ki jo trpi, ceni se na 3400 gld. Kedo je zažgal, se tudi tukaj zdaj še ne vé.

— (Iz Postojine) se nam poroča: Nasi meščanje nameravajo si omisliti lastno godbo. V ta namen nabirali se bodo doneski. Do zdaj je uže več darežljivih gospodov obljubilo zdatno pomoč.

— (Književnost.) Ravnokar prišla je na svetlo 107 strauj v mal. 8^o obsežajoča lična knjižica: „Lira in Cvetje“. Poezije. Zložil Fran Zakrajšek. Od drugih neodvisni prvi del poezij. Založila in izdala: Ivan Dolinar in Avgust Bremic. Trst. Tiskarna Avgust Levi in dr. 1885. Cena 60 kr. To je naslov najnovejšemu slovenskemu književnemu proizvodu. O vsebini knjižice spregovorili bomo o priliki obširneje.

— (Jurčičevi zbrani spisi.) [Konec.] Na dalje so naročili: gosp. Inglič Jakob, c. kr. šolski ravnatelj v Idriji, 9 knjig; g. Vencajz Ivan, c. kr. okrajni sodnik v Krškem, 15 knjig; gg. bogoslovci v Ljubljani 27 knjig; Jereb Gregor, c. kr. brzojavni uradnik v Trstu, 30 knjig; Hauptmann S., učiteljski pripravnik v Mariboru, 10 knjig; Leban Ign., gimnazijalec v Gorici 10 knjig; učiteljski pripravniki v Ljubljani 44 knjig; Zupančič Ivan, dijak v Kopru, 38 knjig; tretješolci gimnazije v Ljubljani 8 knjig; četrtošolci v Ljubljani 8 knjig; gojenci „Alojzijevešča“ in osmošolci v Ljubljani 84 knjig; Blaž Jos., osmošolec v Celji, 58 knjig; Slavik Ed., gimn. v Trstu, 12 knjig; šestošolci v Ljubljani 32 knjig; Strancar Albert, osmošolec v Novem Mestu, 30 knjig; g. Skalja v Ljubljani 18 knjig. — Naročnina za prve tri zvezke nevezane znaša 2 gld. 40 kr., za lepo vezane pa 4 gld. — Prvih 5 zvezkov

kaj pričakuje druge. To pričakovanje in koprnenje jih zopet zedinja. Ah, draga mati, preženite si ta strah, ki ne pristaja ne Vaši pobožnosti, ne najini ljubezni, ljubezni, čegar plamen viharji življenja podpihava, nikdar pa ga ne vgasnejo.

Kakor se je kmalu pokazalo, niso bile tihe skrbi blage tete brez vsega vzroka. Razni pojavi naznanjevali so jej, da Lizikino zdravje vsahnuje. Neka sumljiva, vedno bolj stalna blodost pobrala jej je po licih dosedanjo tanko rudečico; rahle in fine poteze njenega obraza so začele medleti in se sušiti; mirno in globoko žarenje v očeh pa je vzbujalo strah, da premočno plamteči duh nevarno podkopava moči rahlega in slabotnega telesa. Mater je jelo od dné do dné bolj skrbeti, in misliti je bilo treba na sredstva, ki so tudi Vidmarja vznemirila. — Zdravniki svetovali so teti, da prevede hčerko v milejše podnebje, kjer bi pa vendar obliže gorâ krepilno in oživljajoč vplivalo na gorki zrak. — Na spomlad odpotovali sta torej obe v Aosto, malo piemonteško mestice v Šent Bernardinskem vznožji, kjer hladijo bližnji snežniki tople italijanske sapice.

(Dalje prihodnjič.)

stoji nevezanih 3 gold. 50 kr., ukusno vezanih pa 6 gld. — Dijaki dobivajo Jurčičeve zbrane spise nevezane po 60 kr., vezane pa 1 gld. izvod. Naročnino prejema g. dr. Jos. Starč v Ljubljani. Knjigo prodajajo tudi knjigarji J. Giontini in Kleimayr & Bamberg v Ljubljani. Zlasti je želeli, da bi po večjih krajih, na pr. v Kranji, Škofji Loki, Postojini, Kamniku, Cérknici, Celji, Mariboru, Ptuiju i. dr., kakšen delaven rodoljub nabral kaj naročnikov ter naročnino poslal g. dr. J. Starču v Ljubljano. Ali morebiti bi bilo še bolje, da bi ljubeznive dame naše, katerim je pokojni Jurčič spisal toliko lepih povestij, uže iz same hvaležnosti do pisatelja storile kaj za to, da bi se njegovi spisi vspešno prodajali. Marsikdo še ni naročen na Jurčičeve spise, ker se mu ne ljubi pisati pónje; a naročil bi se, da mu kdo drug preskrbi knjigo. Vrh tega je pa pri takem razprodajanju knjig tudi odbor na dobičku, ker mu ni treba plačevati knjigarjem izdatnega rabata. Četrty zvezek, ki bo obsejal štiri lepe povesti, izide sredi meseca aprila.

Iz seje mestnega odbora ljubljanskega.

V Ljubljani dné 7. aprila.

(Konec.)

III. Mest. odb. Mosché poroča v imenu združenih odsekov o utelovljenji podturnske graščine ter stavi naslednje predloge:

1.) Mestnemu magistratu se nalaga: a) da nemudoma stopi v dogovor z dolenjšišensko občino, da pōtem sporazumljenja odstopi one parcele, katero pripadajo Podturnskemu gradu (Tivoliju), da se uteloví ljubljanski mestni občini; b) naj o tem ko hitro možno mestnemu zboru poroča ter stavi primerne predloge; c) če bi dolenjšišenska občina ne dovolila te ločitve, vloží naj se pri deželnem odboru kranjskem prošnja, da ta v prihodnji seji deželnega zbora predloži postavni načrt o tej ločitvi, oziroma inkorporaciji.

2.) Ponudba kranjskega stavbinskega društva, s kojo je omenjeno društvo mestni občini ponudilo oni del svojega zemljišča, kateri leži med svetom deželnega muzeja Rudolfinuma in med tamošnjimi vilami, se hvaležno vsprejme. — Po daljši debati vsprejme se odsekovi predlogi.

Župan Grasselli izreče gospodu poročevalcu za obširno in temeljito poročilo zahvalo.

IV. Mest. odb. Kušar poroča v imenu pravnega odseka, združenega z odsekom za olepšavo mesta, o prodaji nekaterih mestnih parcel poleg Lattermannovega drevoreda, parcel, katere ležijo med Rudolfinumom in onim delom Lattermannovega drevoreda, kateri se razteza proti tržaški cesti; poročevalec predlaga, naj se ponudba kranjske stavbinske družbe za zdaj ne vsprejme in se jej odgovori, da mesto ne proda teh parcel.

Mest. odb. Mosché omenja, naj se ta malovreden svet vender proda stavbinski družbi za 6946 gld., katera bi sezidala na tem prostoru krasne hiše ter vse olepšala z nasadi. S tem bi se pospeševalo olepšavanje mesta.

Mest. odb. dr. Tavčar izreka se odločno, naj se proda ta prostor, ker bi nove po stavbinski družbi postavljene hiše bile gotovo v olepšavo mesta.

Mest. odb. Gogola mēni, da je kupnina nepriemerna.

Proti prodaji govorili so še mestni odborniki Hribar, dr. vitez Bleiweis Trsteniški, Valentinčič in Pakič.

Pri glasovanju vsprejme se torej odsekov predlog, da se omenjene parcele ne prodadō.

V. V imenu odseka za olepšavo mesta o napravi nekaterih naznanilnih tábelj poroča mest. odb. Kollmann ter stavi nasvet, naj se iste napravijo na naslednjih hišah: na hiši g. Antona Krisperja, na meščanski bólnici, na hiši g. Iv. Vilharja na št. peterski cesti, na hiši g. Bernarda v Slonovih ulicah, na hiši g. Gnezde (hōtel „pri Slonu“), na cerkvi deželne bólnice, na kazini, na Pongratzovi hiši na Turjaškem trgu, na g. Maurerjevi hiši na Preširnovem trgu, na hiši gg. Krisper in Urbanec pod Trančo, na gledališči in na kazini. Vse te tablje bi stale 200 gld.

Navzlic ugovorom mest. odb. dr. Dolenca vsprejme se odsekov predlog.

Na to se javna seja sklene.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

London, 10. aprila. „Standard“ piše: Angleška očita Ruski, da je napad na Pendžab prelomljenje najnovejše pogodbe ter ni opravičen nikakor vsled kacega napredovanja ali sovražnega pomikanja od strani Afgancev. Ruska naj Komarov čin prekličē ter zaukaže, da se ruske čete vrnejo v prejšnje postojanke svoje, kajti to je neobhodno potrebno pri pomejnih pogajanjih.

Bruselj, 9. aprila. Ko se je dvorno osebje povodom praznovanja kraljevega rojstvenega dneva vozilo iz cerkve, napal je nekov človek voz, v katerem se je peljal cesarjevič Rudolf, grof in grofinja Flandern ter razbil stekla pri oknih. Napadalca, kateri je blazen, so zaprli.

Pariz, 9. aprila. Vlada dobila je popoludne telegram iz Pekinga s poročilom, da je Kitajska zadovoljna z onimi mirovnimi pogoji, kateri so se podpisali dné 4. aprila.

London, 9. aprila. V dolenji zbornici je Gladstone obširno poročal o dogodkih na afganski meji ter dejal: „Nam se zdi, da je bil ruski napad izzvan. Mi smo od Rusije zahtevali pojasnil“. Giers je izražal nadejo, da nesrečni ta dogodek ne bode motil dogovarjanj. Zagotavlja se, da Rusi niso zaseli Pendžab.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 10. aprila.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	81.40
„ „ „ srebro	81.60
Zlata renta	105.85
5% avstr. renta	97.25
Delnice národne banke	856.—
Kreditne delnice	283.30
London 10 lir sterling	125.45
20 frankovec	9.89
Cekini c. kr.	5.84
100 drž. mark	61.25

Uradni glasnik

z dné 9. aprila.

Razpisane službe: Predsedstvo dež. nadsodnije graške razpisuje natečaj na novo ustanovljeno službo pristava za okr. sodnije na Kranjskem vsled naprav zemljiških knjig. Prošnje do dné 26. aprila t. l.

Naprava novih zemlj. knjig: V Črnomlju za katastersko občino Vinico; poizvedbe dné 14. aprila pri ondotni c. kr. okr. sodniji; — za katastersko občino Učakofce; poizvedbe dné 15. aprila tudi pri omenjeni okr. sodniji.

Eks. dražbe: V Idriji zemljišče Fr. Slabeta iz Goveka (928 gld.) dné 20. aprila, 26. maja in 26. junija. — V Metliki posestne in vžitne zemljiščne pravice Jere Malnerič (120 gld.) dné 20. aprila in 4. maja. — V Ljubljani posestne in vžitne pravice Jakob Semerjevih parcel iz Tomišlja dné 15. aprila, 16. maja in 17. junija t. l.

Tuji.

Dné 8. aprila.

Pri Maliči: Grof Lichtenberg, graščak, s soprogo; Königsberg in Spitz, trgovca, z Dunaja. — Berger, zasebnik, s soprogo, iz Beljaka. — Pertz, zasebnica, iz Kočevja. — Saitto, zasebnica, iz Pariza. — Dr. Kotzmuth, c. kr. zdrav. asistent, iz Črnomlja. — Dr. Pfeifer, posestnik, in Lapajne, šolski vodja, z Krškega. — Vitez Fichtenau, posestnik, z Bleda.

Pri Slonu: Dr. Matič, predsednik okrožne sodnije, z rodino, iz Bosne. — Anatour, gled. igralka; Rinnböck, zasebnik, s soprogo, in Ferenčič, uradnik, s sinom, z Dunaja. — Finster, trgovec, iz Gorelic. — Dinghofer, graščak, s soprogo, iz Osredka. — Srb, zasebnik, iz Velikoveca.

Pri Bavarskem dvoru: Verbič, trgovec, s soprogo, z Tirolskega.

Pri Južnem kolodvoru: Harder, fabrikant, z Dunaja. — Stöckler, markēr, iz Gradca. — Poglitsch, učiteljica, iz Ziljske doline. — Digaspero s soprogo iz Pulja. — Prešern, nadporočnik, iz Trsta. — Lužar, zasebnik, iz Tržiča. — Müller, zasebnik, iz Celja. — Spindler, natakār, iz Ljubljane.

Pri Virantu: Murgel, c. kr. uradnik, iz Idrije. — Borboric, župnik, iz Št. Jakoba. — Levstik, učitelj, iz Dola. — Janežič, učitelj, z Brda. — Schmuck, ekonom, iz Sevnice. — Klun, posestnik, iz Ribnice.

Srečke

z dné 8. aprila.

Brno: 67 50 62 58 22.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm
9. aprila	7. zjutraj 2. pop. 9. zvečer	716.86 717.60 722.37	2.8 7.1 5.8	zpd. sl. svzh. sl. zpd. sl.	dež obl. obl.	11.60 dež

V našem založništvu je izišel na svetlo

drugi pomnoženi natis:

Poezije S. Gregorčič-eve.

Elegantno vezane in z zlatim obrezkom stanejo

2 gld., nevez. 1 gld. 20 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg

knjigotržnica v Ljubljani.

V

Kleinmayr-jevi in Bambergovi knjigarni se dobivajo:

Josipa Jurčiča

Zbrani spisi.

I. zvezek: Deseti brat. Cena 1 gld.

II. „Pripovedni spisi: Jurij Kozjak, Spomini na deda, Jesenska noč mej slovenskimi polharji, Spomini starega Slovence. — Cena 70 kr.

III. zvezek: Pripovedni spisi: Domen, Jurij Kobila, Dva prijatelja, Vrbna Smukova ženitev, Golida, Kozlovska sodba. — Cena 70 kr.

Jurčičevi zbrani spisi se dobivajo tudi v lične platnice vezani, vsak zvezek po 50 kr. več.

Kdor se želi po pošti naročiti, naj blagovoljno po nakaznici za poštnino pri vsakem zvezku 10 kr. priloži. (11) 12

Zahvala in priporočilo.

Podpisani so najvdanejše zahvaljuje svojim p. r. odjemnikom za njemu do sedaj izkazano zaupanje in priporočila k nastali sezōni svojo dobro preskrbljeno in izbrano zalogo

solnčnikov

za gospé in gospode

v jako lepi in veliki izbiri, priproste kakor tudi najelegantnejše oprave, po najnižjih cenah; dalje

dežnike

v neizerpljivi izbiri vsake velikosti in iz vsake vrste blaga, na pr. iz pavole, alpakke, clotha, botany-bлага, pol-svile, svile, double-face-svile itd., na običajnih kakor i na tako priljubljenih praktičnih patentovanih avtomat-stojalnih z modernimi palicami po najnižjih cenah.

Specijalitete v dežnikih: Patentovani samo-odpiralniki, patentovani samo-zapiralniki, razložljivi dežniki in solnčniki za v kovčge; dalje solnčniki in dežniki s Titania-palico in zlatim stojalom so vedno na prodaj.

Prevleka in popraviljanje se kar najhitreje oskrbava, naročbo z dežele na posamične dežnike in solnčnike izvršujejo se natanko vsled zahteve promptno proti povzetji.

Razpečevalcem so vsled zahteve na razpolaganje dopodrobni cenilniki franko.

L. Mikusch

fabrikant dežnikov in solnčnikov, Ljubljana, Mestni trg št. 15. (41) 5-1